

PÀTRIA I DIGNITAT

Butlletí de l'assemblea del barri de Gràcia de Barcelona de l'associació **Reagrupament Independentista** • Maig de 2010 • Número 1

Declaració unilateral d'independència

JOAN CARRETERO

La llarga història de les nacions té cruïlles que fan decantar el seu futur cap a situacions de plenitud o cap a una decadència, de vegades imparable.

Catalunya viu en aquests temps una situació de crisi interna que, en funció de la seva resolució, la pot dur a ser una nació lliure en el concert dels estats o, per contra, a la seva assimilació i pèrdua de qualsevol de les possibilitats de desenvolupament.

En primer terme, Catalunya pateix un agut xoc econòmic, indiscutiblement vinculat a la crisi econòmica internacional. Ara bé, la seva profunditat, i cruesa, en aquells aspectes que més afecten a la ciutadania, tenen arrels més profundes. Espanya i la seva maquinària estatal, exercint de metròpoli sobirana, ha escanyat, i escanya, Catalunya, jutjada aliena i derrotada, com a font preeminent de recursos. En altres paraules, Catalunya, tractada com un territori colonial, és espoliada, també fiscalment, fet que la condemna a una gairebé impossible sortida d'aquest pou.

Conseqüència directa de la dominació n'és que Catalunya, en els darrers anys, s'ha servit de les pràctiques polítiques espanyoles, amb afegitons autòctons prou remarcables, a càrrec d'una classe política serva d'Espanya. Ha confegit una administració pública idèntica a l'espanyola, no ha tingut capacitat, ni tan sols, de dotar-se d'una lliure electoral; els partits polítics, lluny d'eines de govern, han esdevingut unes grans empreses de col·locació pel sistema de cooptació. Paradoxalment, Catalunya resta pàtria, cultura, llengua; rius i mar, valls i muntanyes, terra i cel, que en no tenir un estat propi, es troba encadenada i sense les eines per garantir-se i potenciar, ni pot projectar al món les seves capacitats.

Tanmateix, els esdeveniments recents han revifat en milers i milers de ciutadans la voluntat decidida de canviar el rumb del País, d'assolir, sense embuts, un futur de llibertat i de prosperitat.

Durant massa temps se'ns ha fet creure que érem uns privilegiats, que això de l'autonomia era una concessió, i no pas un pacte, que l'estratègia del gradualisme era la correcta, i que per tant, qualsevol voluntat dels catalans necessitava explícitament d'un acord amb Espanya.

Tothom, a Catalunya, té més clar cada dia que cal anar, de manera urgent, a la consecució de l'estat propi, de tenir les regnes del destí a les pròpies mans, de perdre la por a ser adults, de no voler ser, per més temps, esclaus sense remei.

Catalunya ha de bastir una majoria política que proclami al Parlament la independència, de manera unilateral, que trenqui la situació d'estancament actual, que digui al món que està preparada per avançar i cooperar amb tots els estats lliures, que vol recuperar allò que li fou arrabassat i que ho vol de manera decidida. La llibertat ha de ser cercada, lluitada i exigida, mai pidolada.

Ara bé, no ens hem d'enganyar, a aquesta Catalunya lliure no s'hi arriba, i no existirà, sense una majoria política que també iniciï un procés imparable de regeneració democràtica per assolir una democràcia de qualitat. Catalunya, pionera en les pràctiques parlamentàries, no pot ser una democràcia de tercera, ha de fer de la política una de les dedicacions més nobles. Cal anar a les més altes cotes de transparència, de gestió eficient, d'austeritat; obligar-se a fer normes més dures d'incompatibilitats, amb necessària limitació de mandats, i elecció dels millors candidats perquè la qualitat ha de ser l'objectiu.

[Extret del «Pròleg» del llibre de Josep Pinyol i Balasch, *Declaració unilateral d'independència*, Llibres de l'Índex, 2009.

LA CATARSI DEL SEGON IMPULS

Xavier Borràs

Aquesta Constitució deroga, en el territori de Catalunya, la Constitució del Regne d'Espanya de 1978.», es va poder llegir en la pantalla gegant, i el miler llarg de reagrupats (fins a 1.352 inscrits) que vam celebrar la II Assemblea Nacional de l'associació independentista, molts amb els ulls espurnejants, vam aplaudir, dempeus, com un sol home. Va ser el moment de la catarsi final que es va viure el 20 de març al Palau de Congressos, a la capital catalana.

Aquesta disposició transitòria tanca, pràcticament, el text de la *Constitució de Catalunya* que van presentar Joan Carretero i la Junta Directiva, que van ser ratificats i van rebre el suport unànim de tots els presents, junt amb l'aprovació de l'informe del propi president, de l'informe econòmic i del document *Organitzant el nostre futur lliure*, que es va aprovar amb 98 propostes de millora —el programa de mínims de l'Estat català.

A l'inici d'aquesta Constitució hi diu: «Volent restablir els nostres drets sobirans...», amb què no es tracta que Catalunya esdevingui un estat per qüestions que ara són urgents i necessàries, sinó, també, perquè els nostres drets han de ser restituits.

A Joan Carretero li han fet la «putada», digué irònicament, de tornar-lo a posar en circulació per estendre la xarxa que és aquest motor de l'independentisme d'Estat; Joan Laporta va rebre un bany de multituds que li va deixar clar quin era el camí; el full de ruta trenca els motllos dels darrers 30 anys de política *low cost* regional...

L'entusiasme d'aquest *segon impuls* generat per l'onada grana rebla, amb nota, el fenomen de Reagrupament: una falca que pot fer caure, definitivament, la casta dels polítics professionals i significar l'inici de la nostra llibertat com a poble.

SALUTACIÓ

Núria Castells

Graciençs, graciencques; benivolguts reagrupats: com a Coordinadora de la comissió executiva de l'assemblea de socis de Reagrupament Independentista al barri de Gràcia, em plau de donar-vos la benvinguda des d'aquest butlletí, que no pretén ser res

més, ni res menys, que una petita eina de comunicació, a la qual tots s'heu convidats a participar-hi. Una eina que complementa les altres de les quals ens hem dotat per estar més connectats:

El nostre bloc a Internet (www.reagrupament.cat/bcn-gracia), on podeu participar fent-nos arribar les vostres opinions o apuntant-vos a la llista de correu, on trobareu l'actualitat de l'associació al barri.

La xarxa social Facebook (www.facebook.com/reagrupament.viladegracia), un lloc de trobada on més de 240 persones compartim tot allò que, com a Reagrupament, ens uneix: la independència de Catalunya i la regeneració democràtica.

Sigueu, doncs, benvinguts a aquest Pàtria i Dignitat, divisa i nord del nostre fer, al qual us convidem a sumar-vos-hi.

Prou independentistes!

Josep Montmany

Quina mandra més grossa fa haver de dir que ets independentista, en donar terme ben bé no saps si s'entén el que estàs dient. No trobes homologació internacional: us imagineu la internacional independentista? No oi? En canvi, la socialdemòcrata, la liberal o la demòcrata cristiana fins i tot no cal ni imaginar-les, quina comoditat tu.

Això de ser independentista és de gent que encara és dependent, sinó no en seríem. És ben estrany això: sóc independentista perquè sóc dependent. Estic segur que, per complicat, al món sencer hi ha poca gent que entengui el que estic dient —i jo que me'n alegro de la seva sort, és clar.

En l'àmbit de la vida privada no ens acaba d'agradar ser dependents a cap de nosaltres: els joves que volen independitzar-se dels pares, els empleats que volen independitzar-se dels *jefes*, els avis —què caram!— que volen independitzar-se dels néts, o més ben dit dels encàrrecs que els fan els fills amb els nets pel mig, etc., tot de gent i de situacions que volen independència.

Valorem els moments de la nostra vida en els quals d'altres persones prenen decisions per nosaltres. Un servidor tenia la profunda sensació de viure en fals. Encerts o errors d'acord, però els meus o els nostres a molt estirar.

L'independentisme, per acabar de reblar el clau, mai no té una conjuntura favorable, que si vaques grasses, que per què embolicar la troca ara que va bé, que si vaques primes, que primer engreixem la vaca i després ja farem, que si no acabem de ser tots els que hauríem de ser, que ara no és el moment...: el discurs de la submissió sembla que no tingui fi.

Qualsevol persona amb el pas dels anys —i això nostre dura tant i tant—, pot, fins i tot, acostumant-se a ser independentista, és a dir, dependent, o que d'altres ho siguin, amb la qual cosa poden viure submisos sense patir ni mica. Que guapo, tu! Això, però, pot arribar a diluir la consciència individual i col·lectiva respecte a la necessitat d'emancipació.

Ara sí, amb tot l'afecte i seny de què siguem capaços tots plegats: prou independentistes!

Tinc 25 anys i estic cansada!...

Gemma

Tinc 25 anys i em sento jove i amb ganes de viure, tot i que no puc negar que estic cansada, i molt cansada, de la política de pandereta d'aquest país.

Tinc poc més d'un quart de vida, durant el qual he après a caminar, parlar, escoltar, llegir, relacionar-me i formar-me com a persona. Tinc 25 anys per adonar-me com en sóc d'afortunada d'haver nascut en un país com Catalunya. En 25 anys he adquirit prou coneixements per defensar la meva raó de ser com a catalana.

Però, i Catalunya? Catalunya es pot sentir orgullosa dels seus ciutadans i dels seus polítics? Jo, crec que no!

Mentre jo amb 25 anys he viscut canvis, experiències i vivències incompresibles, Catalunya ha estat dirigida per tres presidents de dos partits polítics diferents i lligada de cap a peus al mateix estat arcaic i decadent de l'Espanya dels anys vuitanta.

Jo, tinc moltes ganes de «menjar-me el món», de continuar lluitant per fer realitat els meus desitjos, de sacrificar-me per aconseguir els meus ideals (...). Els meus somnis, però, no tenen sentit sense una Catalunya pròspera, digna

i sobirana, i per tant estic disposada a fer allò que calgui per aconseguir-ho.

Ja no em serveixen els arguments del «tot arribarà»..., «això és cosa dels polítics»..., «ERC ho aconseguirà»... Vull la Independència i la vull ara. Ha arribat el moment de «treure pit», de fer-nos sentir i d'exigir! S'han acabat les súpliques i les resignacions. És el moment d'esmol·lar bé les eines, catalans!

Si volem continuar existint com a poble no n'hi ha prou a votar als uns o als altres —els inter-

ressa que creiem que només hi ha lloc pel bipartidisme. Ja ens hem deixat entabanar massa per polítics que s'han omplert la boca que són *independentistes*... Ja ens hem abaixat massa vegades els pantalons davant Espanya... Ha arribat l'hora catalans de confiar en **Reagrupament!**

Qui sinó **Reagrupament Independentista** proclamarà la independència de Catalunya, prioritzarà abans el país que els personalismes, exigirà una regeneració democràtica...?

O ara o mai, catalans! **O Reagrupament o ningú, catalans!**

Visca Catalunya!

CRÒNICA AMB IMATGES DE FETS I GENTS

Reagrupament Gràcia va començar el seu camí el 29 de juny de 2009 en un assemblea oberta a la sala d'actes de Pompeia. D'allà en va sortir un grup promotor format per 19 persones, la primera tasca de les quals va ser col·laborar a organitzar els actes de l'associació l'Onze de Setembre i preparar

tercera assemblea de Rcat Gràcia, que va comptar amb l'assistència d'unes cinquanta persones. El dissabte 7 de novembre es va fer el primer acte públic de cara al barri, el «Fot-li castanya!», a la plaça del Diamant, en què amb l'excusa de la castanyada, es va poder fer conèixer el

Víctor Alexandre, Roger Granados i Emili Valdero. Ja entrat l'any, el 14 de gener de 2010, es van celebrar les eleccions al Comitè Executiu de l'entitat a Gràcia, de què van sortir-ne escollits Josep Bonet, Xavier Borràs, Núria Castells (coordinadora), Xavier Castillo, Antoni Homs, Jordi Oriol Mateu, Marc Maycas, Antoni Simó, David Valls, David Vinyals i Marc Viñolas (aquest darrer substituït, més endavant, per Gemma Masdeu, ja que en Marc, com el nostre reagrupat Roger Granados, va passar a formar part de la Junta Directiva nacional). El mateix dia 14 de gener, Joan Laporta, a preguntes del reagrupat gracienc Joan Lafarga —ara, també, portaveu de Gràcia Decideix—, en un acte celebrat al Centre Moral i Instructiu de Gràcia, va afirmar que se sentia «intel·lectualment i moralment reagrupat».

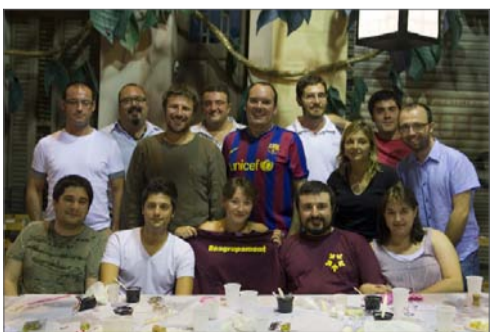
Uns dies després, la trobada de reagrupats prevista es va convertir en una reflexió sobre els fets succeïts pocs dies abans a la Junta Directiva, a saber: la

dimissió de 4 membres de la Junta i la decisió unànime dels coordinadors territorials de donar tota la confiança i suport a Joan Carretero i a tot l'equip. El 21 de març es va fer la Segona Assemblea Nacional a Barcelona, amb una nodrida representació de reagrupats graciencs i amb nous ànims, una Constitució i un full de ruta inqüestionables.

A l'abril es va fer el primer sopar de l'associació a Gràcia i el dia de Sant Jordi es va muntar una parada al carrer Gran de Gràcia, ambdós actes molt animats i vius.

una reunió prèvia a la Primera Assemblea Nacional del 3 d'octubre, que es va celebrar a l'ACIH del carrer Siracusa/Milà i Fontanals. Posteriorment, el 28 d'octubre, als locals de la seu nacional del carrer Providència va tenir lloc la

nostre projecte per la independència a tothom que hi estava interessat. Un més després, el dia 1 de desembre, es va fer un sopar-tertúlia, a l'Alaska del Passeig de Sant Joan, en què van intervenir